

Константинъ Н. Петкановъ

Бъдни вечеръ

Прасето е заклано, изчистено и, забучено на здравъ джбовъ колъ, стои задъ вратата на зимника. Мама и сестритъ ми бързатъ да постелатъ стаитъ съ новитъ черги и янове. Татко се разхожда на двора и отъ време на време поглежда низкото сиво и студено небе.

Азъ съмъ гостенинъ, дошълъ отъ гимназията да прекара коледната ваканция въ бащината си къща. Въ селото е тихо, спокойно, почти всички чакатъ коледния снѣгъ.

Влизамъ въ къщи, прекрачвамъ прага на всѣки-дневната стая и се спъвамъ въ новата черга. Малката сестра ми се скарва, навежда се и изправя краищата на пѣстрата черга. На огнището въ голѣмъ медникъ къкри кървавицата, а въ страни отъ него едно гърне съ постни сърми, друго съ фасулъ и тенджера съ пшеница. Пристѣпвамъ къмъ огнището и погледътъ ми се спира на новата вълнена завеса. Мама застава до мене, милва ме по косата и ми се радва:

— Много си порастналъ, вече си по-високъ отъ мене!

Срѣщамъ влажнитъ очи на майка си, оглеждамъ се въ кафявото имъ огледало, грабвамъ шинела отъ жгѣла, набърже го обличамъ и пакъ излизамъ на двора.

Татко бавно се насочва къмъ пѣтната врата, закрива се задъ тежкото ѝ крило, и следъ малко камбаненъ звънъ лети надъ селото. Звъни за вечерня. Голитъ дървета въ градината трепватъ, чакатъ небето да слѣзе още по-низко да ги помилва. Струва ми се,